

fuerunt ejus statua, magnique ei à civitatibus decreti honores: qua omnia Romanus quidam, eo tempore quo captà Corintho Gracia in calamitate fuit; abrogare & evertere est conatus; perinde atque vivum adhuc, Romanorum hostem eum, & malevolum Romanis accusans. Qua de re cum essent sermones habiti, & contra calumniatorem istum Polybius, filius Lycortæ verba fecisset; neque Mummius, neque Legati passi sunt inclyti viri gloriam deleri: tametsi is non paucis in rebus T. Quintio, & M. Accilio restitisset. De cladè Corinthi, videtis Florum, lib. 2. cap. 16.

23 Eodem die in Diar. Græc. inveniuntur anniverfaria sacra Tanagræ Heroi Eunofo, qui antonomasticè dictus Heros Tanagria in Bœotia, intra cujus lucum foemina nefas ingredi. Lucus est juxta Orionis monumentum, & cunabula Mercurij, specumque Atlantis; ut videbimus, Isagog. Jun. n. 13. & die 16. n. 10. Ibi ædes celeberrima Liberi-Patris, & simulacrum visu dignum ex Pario marmore; sed admirationem majorem intuentibus Triton offert, de quo dicitur: Tanagrorum primarias matronas, Liberi-Patris sacris initiatas, ad mare, quò expiationis causà lavarent, descendisse: in eas nantes Tritonem impetum fecisse: implorantibus Numinis opem, Bacchum præsto fuisse, & ab eo pugna Tritonem superatum. Ita Paulan. cap. 297. Aptiorem causam fabulæ subdit: nimirum, Tritonem è mari emergere, & in pecora invehi, quo cives vexabantur: qui quidem ut caperetur, vini craterem apponunt: vinum hausit, obdormivit; at de littoris tumulo lapsum præcipitem & casu attonitum, ab exploratore bipenni ei abscissum à cervice caput (qua de causa sine capite cernitur) & quia inventus temulentus; crediderunt, quod à Baccho fuerit occisus.

24 Causa inhibitionis ingressus foeminarum in lucum Herois, refertur à Plutarcho, Græc. qq. 40. Eunofoi amore capta ejus confobrina, nomine Ochne. Ille pulcher, justus, continens & austerus, repulit: quæ probris conscissa abijt criminatura apud fratres; qui facile credentes accusationem, Eunofo interfecerunt. Illa facti poenitens imposturam revelavit, totamque stropham exposuit, in arborum corticibus crimem inscripsit, & se statim è rupe præcipitem dedit. Hac de causa nulla foemina ingreditur lucum. Eunofo vigili curâ custodit ita inaccessum; ut subinde si terra motibus aliquando quatitur, aut siccitate laborat, acciduntque alia prodigia; accuratè Tanagrai

Eunofo.

Ejus lucus.

Triton Liberi-Patris.

In ejus lucum non ingreditur foemina.

Dicitur Heros Tanagria.

inquirunt, & anxie excutiunt, ecqua foemina ausa in lucum clam accessisse. Ille, cum quædam spontè vel casu illuc fuisset ingressa; à nonnullis visus est, qui lotum ibat ad mare. Idem narrat Diocles, in Commentar. de Heroib. Hinc Eunofo signatus Heros Tanagræ.

DIES XXVI. FEBRUAR.

1 **G**Rad. 6. Solis in piscibus. Sub eo qui nati, crudeliter à beftijs lacerabuntur, infelicerque morientur. Jul. Firmicus. Lucida Eridani manè occidit. Junctin. K. A. Arcturus oritur matutind. Ptol. Mulier nuda. Sphær. Arab. Pro Abel occiso à fratre hac die in solamen protoparentum ortus est Seth, in quo Abelis pietas, vitæ candor, ac innocentia refluuit. Rab. Abrah. In Martio signat Tornieil. ann. 131. De illo dicitur Genes. 5. 3. Ad imaginem & similitudinem Adam genitum. Nonnulli asserunt ex Adami filijs nullum similiorem patri, quoad lineamenta vultus & corporis formam. Genebrard. ann. 235. reducit ad mores. Ad similitudinem Adæ. Ist est, bonus ut Adam, pius, pacificus, quietus; non ut Cain turbulentus & improbus, qui fratricidio jus primogenituræ amiserat. Confirmat utriusque probitatem Joseph. 1. Antiq. cap. 3. Hic (ait) à patre educatus, virtutum studijs se totum dedit: & cum ipse vir optimus evasisset, etiam nepotes sui similes post se reliquit: qui quoniam erant omnes bonè indole præditi, patriam absque seditione incolerant, in perpetua felicitate vitam exegerunt, & sideralem scientiam, ac celestium rerum cognitionem excogitaverunt. Commendabilius encomium, Eccli. 39. 19. Seth & Sem apud homines gloriam adepti sunt, & super omnem animam in origine Adam.

2 Invenisse Alphabeti Hebraici characteres, asserit Suidas & Genebr. Ann. 235. Formam illorum ab illo usque ad nostra tempora, vid. apud Kircher. Tom. 2. Oedip. Copt. p. 1. class. 2. cap. 2. Nomina item Planetarum indidisse dicitur. Verum utrumque arbitror, didicisse ab Adamo, qui fuit omniscius & theodidactus. Quomodo orbis sine usu figurarum quibat esse in expressiōnem cogitationum hominum; maximè dum Adamo libri plures tribuuntur? Unde inventorem litterarum jurè constituunt Adamum, Bartoloc. Biblioth. Rabbinc. 1. p. à fol. 79. & Sgambat. Archiv. divin. lib. 1. cap. 7. Idem dicendum de Astronomia, Planetarumque nominum impositione, quam Setho

IV. K.

Ortus Seth.

Encomia Seth.

Characteres Hebraici ab illo.

Immo ab Adamo, omni scio.

tribuit Cedren. Amal. 1. p. 1. in princip. Ita in astrorum cognitione Adami peritia, ut illi Hebraei tribuant doctrinam de futura intercalatione temporum, quam scriptam reliquit, & simul librum, dictum Generationes Adam, in quo prædictiones rerum futurarum usque ad Henoch: aliumque dictum, Primum Adamum, quo ab Henoch usque in finem mundi. Alium illi arrogant Arabes titulo Testamentum lucis, de quo 14. Mart. n. 1. Dum exponuntur tam à Seth, quam à Moysè Hebraicæ litteræ inventæ; intelligendum de formatum elegantiore figura, characterum claritate, sicut respectu horum dicitur de Esdra. Invenies post hanc scripturam (ait R. Abrah. Balmis) quod Scriptores ad ornatum, suas formas secundum populos; & secundum idiomata sua mutaverunt. Vide pulchra apud Kircher. d. Disquisit. 2. §. 2.

3 Quam dignatus à coelo refert Georg. Syncelus. cum esset 40. annorum (infit in Chronograph. fol. 10.) raptus est spiritu ad Angelorum consortia, in quo illi patefacta sua sobolis delicta, diluvio luenda; sed patris Adami crimen per Christum, ex se venturum: rotundumque quod per 40. dies divinitus cognovit, in se reversus parentibus retulit. Astruitur ex eo, quod in sepulchro ejus sit titulus insignis, de quo 15. Jul. In Chron. Alexandr. fol. 18. & in Nois Matth. Raderi in illud; refertur, vultum Seth ex consortio Angelorum in præfato raptu, semper extitisse luminosum splendore coelesti. Historiam ejus, legati à patre in paradysum, & quorsum; videris Tom. 6. T. 1. à n. 48. In ostensionem ejus sapientiæ, illi tribuuntur à varijs nationibus 57. volumina. Adi Epiphani. Hæres. 39.

4 De Columnis Seth, variè loquuntur AA. Joseph. d. postquam ejus scientiam ac filiorum protulit: Ne inventa sua (infit) ex hominum notitia dilaberentur, & prius perirent, quam pernoscerentur, scientes Adamum universalem rerum interitum præcœvisse, unum incendio, diluvio alterum; excitatis duabus columnis, utrique sua inventa inscriperunt; ut se lateritiam diluvio deleri contingeret, lapidea superstes hominibus, discendi copiam faceret, & quæ scripta continebat, spectanda exhiberet. Vid. Tom. 6. loc. cit. à n. 15. ubi multa de Adamo, & delirijs Rabbiorum. Genebrard. Ann. 325. aliter historiæ meminit. Hoc tempore (inquit) ab Adam, Seth & hujus stirpis nepotibus duæ tabula, vel columna facta: una abenea (juxta alios lapidea, sive Mar-morea) contra aquæ eluviones; altera lateritia Tom. 1. Ephemer.

contra ignis conflagrationes; in quibus liberales artes, præsertim doctrina de Deo & Mathematicæ. In earum altera, promissionem de semine, ill est, de Christo, Adæ factam, calamam scribunt. Elucet, cum hæc omnia non hieroglyphicis, sed characteribus scripta; minimè à Moysè primas Alphabeti formas effigatas, aut inventas. Ante illum dicit Jobus: Quis mihi tribuat, ut scribantur sermones mei? Quis mihi det, ut exarentur in libro stylo ferreo, vel celte sculpanur in silice? cap. 19. à 23. Hieroglyphicis columnas sculptas fingit Manethon in Ægypt. Antiquitatib. De 14. Columnis æreis & lateritijs à Cham ante diluvium erectis, canones scientiarum; vid. Epiphani. in Panar.

5 Berofus, 1. de Temporib. in propositum ait: Tum multi prædicabant, & varicabantur, & lapidibus excidebant, de ea quæ ventura erat orbis perditione; sed illi corridebant omnia: dicemus 17. April. n. 3. Meminit Briet. Ann. 1001. Tornieil. Ann. 131. A Matre-Dei, Prælod. 1. dub. 5. §. 2. n. 74. Mille annis ante inundationem erectas columnas, sed sub Henoch, asserit Annius Viterbiens. in Berof. quò dudum. Ita sub Cainam Joseph Gorionides; uti videbimus 13. Maij. In Ægypto servatas, dicit Manethon in Supplement. ad Berof. At Paul. Lucas. Itiner. Ægypt. priusque Ammian. Marcellin. Histor. lib. 22. non signant in Ægypto columnas, aut obeliscos cum hieroglyphicis scientiarum; sed cavernas, in quibus plura symbola liberalium artium, quæ traduntur sculpta ante diluvium. Dixi supra, non signis, sed characteribus præscarum litterarum scripta columnis, scientiarum principia. Ita nervosè propugnat Kircher. in Obelisc. Pamphil. lib. 1. cap. 1. De laminis æreis magici Cham servatis è diluvio; eginus Tom. 4. T. 3. num. 6.

6 Totum Rabbini arrogant Adamo. Super illud Genes. 5. 1. Hic est liber generationis Adam (quod acciperet jus erat pro notitia filiorum Adam) litteram ad litteram accipientes in Rabboth, dicunt hunc esse librum à Deo dictatum Adamo. R. Tanakus ibid. librum fuisse, inquit, in quo omnia à principio mundi usque ad consummationem ejus, explicarentur: & in virtute ejus filios Adam, Seth & Henoch prædixisse diluvium. In seder-Olam, cap. 30. ferè omnes hujus furfuris, affirmant: Hic est liber generationis Adam: nam his Scriptura docet, Deum Optim. Maximum monstrasse primo homini singulas artes, rectores singularum artatum, suos per singulas artes Prophetas, suos pios, suos sapientes, suos pastores, suos

Libri Adam.

Litteræ Hebraicæ non à Moysè, nec ab Esdra.

Raptus, & revelatio- nes Seth.

Sepulchrum.

Virtus splendor.

Libri.

Columnæ Seth.

Et Adami.

Columnæ Cham.

Quando columnæ scientiarum erectæ sūt?

Quis liber generatio- nis Adami?

judices, justos cunctarum generationum, hominum eorum numerum, dierum illorum computationem, horarum ipsorum calculum, gressuumque eorum summam, & nomina. R. Ben Joachim in Zoar addit: Non venturus est Rex Messias, donec creata fuerint omnes animae, quae ascenderunt in cogitatione Dei, ut crearet eas: haec sunt animae in libris Adam, insinuatae his verbis: Hic est liber generationum Adam. Ut hoc sit verum, intelligere debet de Adventu Christi secundo: quomodo de secundo scribet, qui primum non credit? Thargum Chaldaicum Uzielidis exponit: Hic est liber memoria gestorum à filiis hominum. Ex Arabibus diximus quae continebat hic liber Tom. 6. T. 1. n. 15. quem iuxta Eugubin. 1. de Perenn. Philosoph. cap. 1. sedulo Noëmus servavit in Arca. Tradidit deinde Adamo Deus (subditur) 21. paginas suis exaratas & incisas litteris: & cum Adamus vidisset, quae filiis suis debebant accideres, flevit planctu magno. Tunc praecepit illi Deus, ut scriberet ea calamo: & accepit pelles ex pecoribus, & preparavit ipsas, usque dum fierent albae, & scripsit in eis viginti novem litteris omnia. Alius liber tribuitur Adamo, qui dicitur Revelatio, de quo Epiphan. d. Thom. Torquemada in suo Hexaënero, citans Angel. Magistr. de Ente & essentia, affirmat, protoplastum praesagium mundi per diluvium perituri, ne artes & scientiae unà cum humano genere perirent, laminis faxeis incisas castae lateritiae contra aquarum vim inclutisse. Hunc librum, quem ibi vocat Abelis, Mercurium Trismegitum invenisse, assenti: de quo 1. Octobr. Judicium Kircheri magnopere placet, de his & alijs antiquitatis libris, in Obelisc. Pamphil. lib. 1. cap. 1. Hosce primos patres suarum inventionum monumenta (inquit) qualicumque in materia exarata, posteris reliquisse verisimile est: quae quidem successu temporum perditae, praeter famam & traditionem posteris nihil reliquerint: loco autem eorum postea à curiosis Scriptoribus, rebus suis ex tam vetusta scripturae auctoritatem conciliare cupientibus, fictae hosce quos habemus, sustitutos esse. Adamum fuisse omniscium & ab Angelo edoctum, assenti R. Gerson, in Genes. 2. 7. & R. Abrah. in Jez. 34. Illi jure appropriatur, quod dicitur Sapient. 7. à 17. Deus dedit mihi horum quae sunt, scientiam veram, &c. Vid. Kircher. 2. Oedip. p. 1. class. 2. cap. 1. De libris Seth praeter dicta n. 3. dicemus 15. Jul. n. 3.

7 Sara hac die moritur in fine anni 2175. Torniel. & Briet. Sepulta est à filio & conjuge multis lachrymis, quod notatur

Servatur à Noe.

Libri Adam.

Liber Abelis.

Mors Sarae.

in Tautologia planctus & fletus, uti diximus, Tom. 2. Tautolog. 7. in spelunca duplici Hebron, quam Abraham quingentis argenti siclis emerat ab Ephron Hethæo; ne terra illa profana diceretur, emptore Abrahamo. Rabini nugantes, uti solent, assenti, Saram fuisse mortuam, ut audivit à nuncio filium à patre fuisse immolatum. Hinc dicitur ab Hebraeis, Abrahamum ab immolatione venisse, & in reditu invenisse Saram mortuam, exanimatam nuncio immolationis. Apud Abulenti. Genes. 14. 2. Bolduc astruit 3. de Eccles. ante legem cap. 5. è domo in Hebron venisse in agrum, ubi sepulchrum, ut plangeret & fletet mortuam, vel quod cum Sara esset in Hebron, & Abraham viveret in Tabernaculis, uti Cinei, venisse in speluncam duplicem ad uxoris iusta. Ludicrum.

8 Decursis à morte Saræ annis 974. in aulam rediens Hazaël, consulto Eliseo de salute Benadad (ut pridè praemisimus, n. 4.) lactavit spe valetudinis ex oraculo Prophetæ, tacens de ejus in Regem unctione: quare specie obsequij, quasi in refrigerium fabricitantis, eodem linteo, cujus frigiditate calorem temperare simulabat, obstructis faucibus spiritum Regis praclusit. 4. Reg. 8. 15. Comest. hic cap. 12. cogitat super os Benadad effudisse aquam ita abundè, ut refrigerio suffocaret. Joseph. 9. Antiq. cap. 2. sequenti die (inquit) reti vvido (id est, laqueo) in eum injecto, praefocati à se Regiam occupat: vir alioquin strenuus & graciosus apud Syrorum & Damascenorum multitudinem. Quo factum est, ut usque in praesens tempus, tam Adadus, quam Azazel divinis apud Syros colantur honoribus: . Eorum enim effigies quotidianis pompis honorant. Inter Numina fuisse relatos, indicatur Amos, 1. 4. ubi in illorum ruinam dicitur: Mittam ego ignem in domum Hazaël & devorabit domos Benadad. Damasci (refert Benjam. in Itinerar. pag. 53.) est palatium Benadad. Simile nusquam terrarum conspicitur. Estque ibi Murus vitreus, Magorum opere constructus, foraminibus distinctus, dierum Solis numero paribus; ita ut singulis diebus Sol singula foramina subiens, gradus 12. horis diei aptatos perambulet; atque ita tempus indicet annum ac diurnum.

9 Rab. David in Jerem 52. assenti, die posteriore Nabuchum Magnum fuisse mortuum, hodie sepultum, & ut possit justis assistere patris, eductum de carcere fuisse Evilmérodach, quo tenebatur, quippe regnum affectabat: tuncque solvit è vinculis, in illo detentum Jechoniam usque in diem 27. Alijs

Sufficitur Benadad ab Hexagel.

Deos inter utrumque revertunt Syri.

Murus vitreus.

Sepelitur Nabuchus.

Cur Evilmérodach à vinculis liberat Jechoniam, sed non educit è carcere?

Cadaver Nabuchi exhumatur & vultu-ribus exprimitur.

Cædes Innocentium.

An Augusti consensit?

Sivo

Christi gesta.

Geneta Mana.

Alij ejusdem furfuris ajunt, non ausum extrahere è custodia Jechoniam, quousque sepeliret patrem, licet vincula solveret, quia timebat ne mors fuisset ficta & rediret in thronum, sicut redijt è forma bestiali in humanam. Unde usque in tertium diem parentationem distulit, qua facta elevavit Jechoniam, quæ formidaret posse revocari decretum, post mortem tribus diebus transactis; extra quorum periculum adire poterat in thronum patris securus; nec accusari, quod vivo funera intrepidus, vel potestatis cupidus, instituisset.

10 Ex Eusebio diximus die 24. num. 7. Nabuchum post mortem non apparuisse; unde ad exequias, ejus monumentum cenotaphium. Causam indicant, vel somniant Hebraei (ut refert Hieronym. in Isai. 14. 19. & Rabbin. in Seder-Olam, cap. 28.) Nabuchum scilicet die 25. mortuum ac sepultum fuisse, sed ab Evilmérodach fuisse exhumatum, & raptatum cadaver consilio Jechoniae, graviter offensi; simulque in minutas portiones confisum datas trecentis, carnis avidis vulturibus; dicente Jechonia, educto de carcere successori Nabuchi, & timenti, patre reviviscente, illuc reduci: Ne timeas, non resurget, nisi redeant vultures in unum. Abulenti. quest. 37. in 4. Reg. 25. Comestor, in Daniel. cap. 5. Adrichom. in Chron. & Ramban apud Lyranum.

11 Ann. Christ. 1. à Reusner. in Diario, designatur cædes SS. puerorum Innocentium, de qua die 5. à n. 6. & alijs in diebus, quibus à DD. figur. Abulenti. in Math. 2. quest. 84. cogitat, Herodem prius conficripisse infantes nomine & ætate: & cum congregasset divertis in locis, trucidari iussit. Ab Augusto obtinuisse occisionis tantorum Innocentium facultatem; astruit Rupert. 1. de Victor. Verb. Dei, cap. 2. Ex Josepho tantum constat, illam à Cæsare habuisse ad internectionem Alexandri, Aristobuli & Antipatri. 1. de Bell. cap. 17. & 20. Antiquit. lib. 16. cap. 17. & 18. cap. 7. Egesippusque, 1. de Excid. cap. 42. & 45. Male cuncta coherant, si verum, quod dicit Comestor, Alexandrum Amasium fuisse Augusti. Anno 33. cum Jesus observaretur à Phariseis, invitatus in prandium à Principe illorum; coram paralytico quem levare à languore volebat, illos interrogavit, an licitè posset in sabbato? Ut confunderet illorum hypocritam, cum spiritali animæ salute, peccatorum remissione; dedit & corporis. Castell.

12 Romæ sacra Geneta Mana à foemina pro faciliore partu vel pro acquirenda

prole. Marlian. cap. 133. De hujusmodi titulo Plutarchus, in Rom. 99. 52. plura cogitat. Rosin. ex illo lib. 2. cap. 19. Fuit (ait) & Mana-Geneta à Romanis culta, quam Plutarchus à manando dictam fuisse, & ortui atque partui praesse putat; non aliter atque apud Græcos Hecate. Huic canem immolari, voreque ab ea peti dicit; Nequis domi natorum bonus fiat. Optima sacra, quibus nemini fas nec digno precari bona. Hæc dicebatur Bona Dea Geneta: proptius, Fatua, uti videbimus, 1. Maij, à n. 9. At proprie valdè à Plutarcho, d. Demon est Geneta, quæ factus atque partus procurat: id est, expiet, quod fiebat sacrificio, Romanis Græcos imitantibus in sacris Ilithyæ, quibus partus gratià victima canis. Cibis hic quia delicatulus & suavis, Dijs studiosè offerebatur. Plura de hoc animali dici cogunt priscorum mores (inquit Plin. 29. cap. 4.) catulos lactentes adeo puros existimabant ad cibum; ut etiam placandis Numinibus hostiarum vice uterentur his. Genito (Just. Lips. 2. Elector. cap. 8. pro Genito, reddit Genite, seu Geneta Mana) manè catulo res divina fit: & in canis Deum etiamnum ponitur catulina. Romanos catulinam carniem estimasse; assenti Plaut. in Saturion; quod signat Frider. Taubmann. & Festus Pomp. in voce Catularia. Unde in ampliores delicias ex dapibus, catulos (maximè Genetæ, vel Gynæciæ, ut placet Tiraquello) offerbant Numinibus. Offerbatur lactens catulus, cujus extra thure & myrrha conspergebantur. Dalecampius in loc. cit. Plin.

13 Haud ejusmodi festum erat Manalis lapidis, qui inferni ostium; aut illius qui colebatur in aede Martis Romæ extra portam Capenam; de quibus, 28. Decembri. sed Dea, ita vocata propter bonum generationis, unde dicitur genus, quod à prædecessoribus manat, traditâ naturæ conditione per traducem: ab uno enim homine omne genus humanum. Iccircò ejus simulacrum Genius & Juno, masculus & foemina. Plin. 2. cap. 7. & Turneb. 3. Adversar. cap. 20. Siccinæ per Generam-Manam intelligitur quicquid ad sationem conducit, Dij etiam Geniales, Aqua, Terra, Ignis & Aër, elementa & foemina vocata rerum. Bulenger. de Magia, lib. 1. cap. 25. Festus, lib. 7. Rhodigin. late, 28. cap. 24. & Alex. Neapolit. 6. cap. 4. Hi Dij Geniales generationis dicuntur Præsides, maximè Ilithyia (quæ Luna & Diana) de qua Pausan. cap. 16. ab Hyperboreis, refert, venisse Delum ut parturienti Latonæ ferret opem. Adi dicta die, 8. n. 10. Cuncta à Romanis reducta in Manam-Generam. Gynæcia Romani (inquit Alexander, 3. cap. 12.) pro his

Canis è victimâ.

Dieta Bona Dea, & Fatua.

Ilithyia.

Cur immolatur canis?

Lapis Manalis.

Imago Genetæ.

Dij Geniales.

Ilithyia jurata Latonam in partu.

his qui domi nascuntur, canem immolant, si- cut Græci Proserpine, Diana Sabæi. Est autem Gynæcia, quam Bonam Deam vocant: quæ ex corruptibilibus generationem facit: cui cum res divina sit, optant, nemini bonum evenire, qui domi nascatur. Id est, canibus qui nascun- tur domi. Si vita salusque hominum à ca- tultorum victima pendet; pereant canes, qui domi nascuntur. Quantum ad votum (sub- dit Plutarch. d.) verum id, non adversus homi- nes domi natos, sed adversus canes est, ne quis existat bonus. Bonus dicitur qui moritur: op- tabantque ne qui nati domi boni diceren- tur, id est, viverent. Laus illa odiosa: ma- ctentur, dicanturque boni catuli, ne præ- morte interveniente, homines plaudantur boni. Vota Genetæ-Manæ exprimit Hora- tius in Carmin. Sacular. à v. 13.

Bonus di- citur, qui suo su- cius.

Divæ producæ sobolem, patrumque Prosperes decreta.

Orat.

Rite maturos aperire partus Lenis Ithya tuere matres: Sive tu Lucina probas vocari, Seu Genitalis.

Illustrat floridè Levin. Torrent. ad illud, lib. 3. Od. 22. v. 1.

Montium custos, nemorumque virgo, Quæ laborantes utero puellas Ter vocata audis, admissisque leibo Diva triformis.

Idem.

Deus Ma- nar.

Manæ Genetæ haud alia dicta quàm Venus propter præfata, à Paganis in India dicta Deus Manar; ut dicitur Tom. 9. Litter. adificanti. à Patre Bouchet, in templo Manarcovil, in regno Madure. Sacrificolorum embolium, ut Regem Tanjour deciperent; dicemus in Zeli idolo, 5. August. à n. 4. & 14. Septembr. à n. 6. Arbitror Adonidem, de quo loc. cit. & 16. Januar. n. 16.

Sacra Sege- tie.

14. Eodem die Segetia vel Segesti sacra, cujus simulacrum in Circo videtur: ut ait Plin. 18. cap. 2. Cereri festum erat, cui etiam sub hoc titulo templum, ubi Deæ statua, foeminae stantis, manibus elevatis, & in ejus vertice Lunæ crescentis cornua. Hemelar. Aur. numismat. 44. Lunæ insignia apponun- tur imagini, eò quòd ejus observato tem- pore in fruges seges ordinanda: hocque in tempore Segetiæ ordinabantur sacra, ut no- vo Sole segetes alerentur in fruges. Horat. 4. Carm. Od. 6. à v. 37.

Idem.

Rite Latona puerum canentes, Rite crescentem face noctilucan, Prosperam frugum, celeremque pronos Volvere menses.

A Numa ara Segetiæ erecta, ait Gyrard. Syn- tagm. 1. n. 62. Ipsa duntaxat habebat Nu-

minis dignitatem, dum semina super terram vigebant in segetem. Cum verò jam super ter- ram essent, & segetem facerent; Deam Sege- tiam voluerunt habere præpositam. Augustin. 4. Civ. cap. 8. quem sequuntur Rhodigin. 21. cap. 29. & 34. Stuck, de Sacrific. Genil. cap. 36. & Rosin. 2. Antiq. cap. 20. Addit Ma- crob. 1. Saturnal. cap. 16. quod si quis Sege- tiam nominasset, feriari debebat: & ideo per præconem denunciabant, ne feriis opus fieret. Si aliquid ageretur, præcepti negligens multabatur. Umbro negat (subdit) eum pollui, qui opus vel ad Deum pertinens, sacrorumve cau- sâ fecisset; vel aliquid ad urgentem vitæ neces- sitatem, aut utilitatem respiciens, actitasset. Sce- vola consultus, quid feriis agi liceret? Respon- dit: Quod prætermisum noceret. Quapropter si bos in specum decidisset, eumque paterfamilias ad- hibitis operis liberasset; non est visus, ferias pol- luisse: neque ille qui trabem recti fractam sul- ciendo, ab imminente vindicavit ruinâ. Adi Pro- log. Galeat. §. 3. n. 6.

Ferriabatur, qui nomi- nabat.

Rebus sacris & necessarijs non pol- luntur se- sta.

15. Apud Brasidas in Laconia, Ara & ædes Jovis parturientis, simulque natalis Dionysij Dythirambi. Diar. Græc. Inter At- ticos natalis Bacchi celebrabatur die 4. Boe- dromionis, ut videbimus. Hinc in obse- quium, articulum indignè sine pudore plau- dentium, Cresilochus Apellis discipulus perulan- ti picturâ innouit; Jove Liberum parturiente depicto, mitrato & muliebriter ingemiscente inter obstetricia Dearum: ait Plin. lib. 35. cap. 11. Mater ergo, qui pater, dicitur Dionysij; eò quòd cum dolo Junonis genitrix Se- mele arsisset, ex igne raptus, femori Jo- vis in maturum partum assutus fuit, mu- nere matris summo Numine fungente. Fu- sè tragœdiam describit Ovidius, 3. Meta- morph. fab. 3.

Jupiter parturientis.

Natalis Dionysij.

Seમેle ar- sit.

Imperfectus adhuc infans genitricis ab alvo Eripitur, patrioque tener (si credere dig- num est) Insuitur femori, maternaque tempora com- plet.

Ovid.

Jupiter ma- tripater.

Nescio, an hoc intuitu in Hymn. 1. Orpheus vocat Jovem Matrem-Marem. Ubi Jovis ma- jestas, & aquila & fulmen? Impulit ejus- modi malacia Neronem, ut Imperator Jo- vem imitaretur prægnantem. Ita imago ex- hibetur Jovis (quàm benè in articulum ara constructa!) apud Chartar. de Imaginib. Deor. pag. 112.

16. Aliter à Pausania, quasi histo- ria promitur fabula. Incola Brasia (ait, cap. 107.) ea sermonibus vulgarunt, quæ nutri- quàm alij Græcorum consueverunt: Semelen qui- dem Jovis Liberum-Patrem peperisse: à Cadmo

Seમેle in arcem in- clusa, mari expostia.

ve-

verò deprehensam, cum puero recens nato in ar- cam conjectam, & in mari dejectam: eam ar- cam astu jactatam, in fines suos ejectionem. Ibi Se- melen, qua jam mortem obierat, à se magnificè sepultam; superstitem puerum educatum. Ideo urbs dicta Brasia ab arce in eam oram ejectione. Ad- dunt & alia hujusmodi Brasata: Inò profugam in agrum suum venisse, ibi Liberum-Patrem alen- dum suscepisse: antrum monstrant ubi illa infan- tem enutriverit; & campum appellant Bacchi hor- tum. Idem Ovidius, d.

Inò Bacchi nutrix.

Ovid. Furtim illum primis illum matertera cunis Educat.

Eadem inveniuntur apud Natal. Comit. tam hic, quàm 5. Mytholog. cap. 13. asserentem & Jovis partum, & Inò nutricem; cujus vocabulum idem ac Fortuna Latinis. Hygin. fab. 179. ostendit ludicram scenam; sed plus ludicram ex modo conceptionis Dionysij, ut Semele conciperet, & pater pareret. Dionysius antequàm ex Semele concep- tus, jam extiterat Jovis & Proserpinæ fili- us; sed disceptus fuit à Titanis in pug- na Deorum, ut videbimus, Isagog. Octobr. n. 18. Unde ut iterum ejus Numen esset, tantaque majestas non periret; insignem ac singularem modum Jupiter omnicuius ex- cogitavit. Liber Jovis & Proserpinæ filius à Tita- nis est distractus: cujus cor contritum Jupiter Se- mele dedit in potionem; & ex eo prægnans facta est. Hygin. fab. 167.

Ejus con- ceptio sin- gularis in Semele per Jovem.

Cur distus Dionysius?

17. Dionysus dictus qui Liber-Pater, seu Bacchus, quia natus taurina forma (un- de Sabazius, de quo, 21. Januar. num. 5.) & cornibus pupugit femur Jovis parturientis. Quid mirum, quòd ingemisceret? Ex hu- jutmodi articulo etiam dictus Dythirambus; quia sæpe Jupiter cum parturire facile non posset, exclamabat: Dythiramma: hoc est, rumpe, solve futuram. Euripid. in Bacchis voces Jovis refert:

Euripid.

Cum femori igne ex immortalis Jupiter immortalis arripuit eum: Ista ita locutus est: Veni à Dithyrambe, meum Masculum hunc uterum veni.

Imago Jo- vis partu- rientis.

Tibareni.

Unde bonus Jupiter uti puerpera molli- ter collocabatur in lectulo, delicate ci- battus, ut levaretur à labore partus. Hoc- cine embolium ad risum imitabantur Ti- bareni, de quibus Rhodigin. 18. cap. 30. Si quando pepererint inibi mulieres, viri in le- ctulis decumbunt, ut puerpera apud nos; illis curiosè uxoribus præministrantibus. Ravif. Tex- tor, 7. Officin. cap. 48. & Mela, 1. cap. 19. Hinc Valer. Flaccus, 5. Argonaut. à vers. 146.

Ubi deside mitrâ Fæta ligat, partuque virum fovet ipsa soluto. Adi Tom. 7. Tautolog. 6. n. 3. & Herodot. 3. cap. 32. & 7. cap. 22.

Val. Flacc.

18. In memoriam tanti doloris, ac Dio- nylij natalis apud Arcades diamastigosis puellarum instituta: hoc est dira flagellatio. Dionysij templum in Arcadia fuit, in quo puel- la ad aram disflagellabantur ad necem; sicut Sparta in ara Orthia Diane, pueri. Gyrard. Syntagm. 17. n. 97. De pueris fusè agen- dum, 4. April. Ut diritatem titulo religio- nis deaurarent, finxerunt ab Oraculo de- cretum. In Arcadia non longè à Sympalo (inquit Rhodigin. 18. cap. 1.) Dionysij fuit templum, cu- jus festum Scieriam vocant: in quo ex Delphi- ci Apollinis responso, disflagellentur mulieres. Quod in pueris, Spartiata etiam in feminas trassulere. Decerpit è Pausania, qui cap. 254. inquit: Ibi extat Liberi-Parris delubrum cum si- mulacro. Huic anniversarios dies festos agitant in quibus, quo more apud Spartanos ad Orthia aram ephedi, femina flagris caduntur. Eadem ibi n. 4. Frideric. Sylburg. Meurf. in Græc. fer. titulo Umbraculi Bacchi (quo etiam uti- tur Jul. Pollux, 7. cap. 33. n. 4.) festum sig- nat in Posideone, nobis Decembri. Sanè verum, tunc ad Bacchi honorem Ephe- borum diamastigosis: modò puellarum: quapropter Pausanias, ut vidimus, me- ditanter inquit: Anniversarios dies festos. Ibi agemus indicantes flagellationis ordinem & sacerdotis calliditatem; sicut in Sparta, 13. Augusti. Imago ejus erat pueri, ado- lescentis, viri & senis, quod totum ad simulacrum ex symbolis Ægyptiorum.

Flagellatio puellarum.

Diana Or- thia.

Scieria.

Bis in an- no celebra- ta.

Umbracu- lum Bacchi.

Ejus ima- go.

19. Innuit Macrobius (quem secu- tus est Gyrard. Syntagm. 8. n. 39.) In sa- cris enim hac religiosi arcani (inquit, 1. Sa- turnal. cap. 18.) observatio tenetur; ut cum Sol in supero, id est, in diurno hemispherio est, Apollo vocitetur: cum in infero, id est, noctur- no; Dionysius, qui est Liber-Pater, habeatur. Ideo Liberi-Parris simulacra partim puerili atate, partim juvenili fingunt: præterea barbata spe- cie, senili quoque: uti ejus Græci, quem Brif- sea appellant. Hæ autem atatum diversitates ad Solem referuntur; ut parvulus videatur hyema- li solstitio, qualem Ægyptij proferunt ex ady- ro die certâ (quo etiam intuitu & Per- sæ in antro venerabantur. Chartar. in Apollin. imagin. pag. 46. & Lucatius ad illud Statij, 1. Thebaid. v. 719. Persei sub rupibus antri) quod tunc brevissimo die, ve- luti parvus & infans videatur. Exinde au- tem procedentibus augmentis, æquinoctio ver- nali similiter atque adolescentis adipiscitur vi-

Solis & Bac- chi singula- ris imago.

Sol in an- tro.

Ejus sta- tiones.

vi-